Číslo jednací: 5T 131/2012 - 811

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20. 3. 2017 v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Kučery, Ph.D. a přísedících Hany Jelínkové a Arnošta Oupěchy, **takto:**

Obžalovaný

Ing. Š[redacted] B[redacted]

nar. [redacted], bytem [redacted]

je vinen, že

v přesně nezjištěné době od 6.8.2008 do 4.11.2009 v obci [redacted], jako starosta obce Štěpánovice, IČ 00245518, a odpovědný zástupce příjemce dotace, poté, co na základě smlouvy o poskytnutí grantu č. SD/OGEI/635/08 dne 5.8.2008 od Jihočeského kraje, IČ 70890650, jako poskytovatele dotace obec Štěpánovice jako příjemce dotace převzala na svůj účet č. 9229231/0100 70% celkové výše grantu, tj. zálohu ve výši 2.011.520,-Kč, při vědomí účelovosti poskytnutého grantu, v rozporu s podmínkami a využitím poskytnutých finančních prostředků, zejména s bodem III. smlouvy a v rozporu s povinností příjemce užít grant jen k účelu uvedenému v bodu III. odst. 1. uvedené smlouvy, tj. na projekt obec Štěpánovice - poldr a převedení povrchového odtoku mimo zástavbu, při vědomí toho, že finanční prostředky nesmí být použity k jinému než tomuto určenému účelu a mohou být použity za podmínek uvedených v žádosti o poskytnutí grantu v souladu s vhodnými a

uznatelnými náklady určené pravidly pro žadatele Grantového programu, záměrně a bez souhlasu poskytovatele grantu umožnil použít účelově vázané finanční prostředky ze smlouvy na jiný než určený účel, zejména na jiné investiční akce a různé běžné výdaje obce Štěpánovice související s její činností, přičemž následně po odstoupení od smlouvy z důvodu nedodržení termínu realizace projektu byla obec Štěpánovice nucena vrátit zálohu grantu v plné výši 2.011.520 Kč, kterou získala prodejem dřeva z obecních lesů, čímž způsobil poskytovateli dotace Jihočeskému kraji, IČ 70890650, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice škodu ve výši nejméně 2.011.520,-Kč ,

t e d y

bez souhlasu oprávněné osoby použil dotaci na jiný než určený účel a způsobil takovým činem značnou škodu,

t í m s p á c h a l

trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného do 31.12.2009

a o d s u z u j e s e

za výše specifikovanou trestnou činnost a dále za sbíhající se trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona účinného do 31.12.2009, kterým již byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích, č.j. 5T 131/2012 – 639, ze dne 27.6.2014, když daný skutek byl specifikován v bodě 2) tohoto rozsudku a výrok o vině za zde popsané jednání a navazující výrok učiněný ve smyslu § 229 odst. 1 trestního řádu nabyly právní moci dne 22.10.2015, ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 4 To 445/2015, a to v části v níž toto rozhodnutí nebylo zrušeno rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 5 Tdo 1037/2016,

podle § 250b odst. 4 trestního zákona účinného do 31.12.2009, za užití § 35 odst. 1 trestního zákona účinného do 31.12.2009, k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 32 (třicetdva) měsíců.**

Podle § 60a odst. 1 trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, ve spojení s § 58 odst. 1 tr. zákona účinného do 31. 12. 2009, se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4 (čtyři) roky za současného stanovení dohledu vymezeného v ustanoveních § 26a a 26b trestního zákona účinného do 31.12.2009.**

Odůvodnění:

Usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 21.9.2016, sp. zn. 5Tdo 1037/2016, bylo rozhodnuto tak, že se z podnětu dovolání obžalovaného částečně zrušuje jednak rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6.2014, sp. zn. 5T 131/2012 a to ve výroku o vině v odsuzující části pod bodem 1), v celém výroku o trestu a ve výrocích o náhradě škody, kterými byla obžalovanému uložena podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinnost zaplatit jako náhradu škody poškozené obci Štěpánovice částku ve výši 53.014,- Kč a se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody byla tato poškozená podle § 229 odst. 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, jednak usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 4To 445/2015, kterým bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání obžalovaného a to v části, která se týká zrušených výroků v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 6. 2014, sp. zn. 5T 131/2012. Okresnímu soudu bylo přikázáno, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí výslovně uvedl, že zrušuje rozsudek okresního soudu, a to ve výroku o vině v odsuzující části pod bodem 1), jakož i usnesení krajského soudu, kterým bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto odvolání obžalovaného, a to v části, která se týká zrušených výroků v rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích [výrok pod bodem 1), navazující výrok o trestu a adhezní výrok]. Výrok o vině pod bodem 2) a navazující adhezního výrok, stejně jako zprošťující výrok, zrušeny nebyly a jsou tak v právní moci, která v sobě zahrnuje nezměnitelnost a závaznost, jež mají ten důsledek, že věc nemůže být znovu řešena a nemůže být předmětem nového projednání v jiném procesu (ne bis in idem). Soud taky nyní může rozhodovat toliko o vině v bodě, který byl v původním rozsudku veden pod bodem 1).

Okresnímu soudu bylo Nejvyšším soudem uloženo, aby znovu projednal danou trestní věc a odstranil vady vytknuté rozhodnutím Nejvyššího soudu. Přitom měl znovu a konkrétněji posoudit otázku škody, kterou měl obžalovaný způsobit spáchaným skutkem, a to v kontextu s trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákona. V této souvislosti musel zejména respektovat, že tímto trestným činem mohla být způsobena škoda pouze poskytovateli dotace, nikoliv jejímu příjemci.

Nejvyšší soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že v daném případě lze nepochybně dovodit určitou souvislost mezi jednáním obžalovaného, kterým způsobil, že obec Štěpánovice byla povinna vrátit vyplacené prostředky představující zálohu grantu ve výši 2.011.520 Kč a půjčkou ve výši 1.750.000 Kč od J[redacted] N[redacted]ke které byla obec Štěpánovice nucena uchýlit se v důsledku jednání obžalovaného. Rovněž povinnost zaplatit sjednaný úrok ve výši 8% ročně vyplývající z uvedené půjčky a dále správní poplatek ve výši 400 Kč uhrazený v souvislosti se žádostí o prodloužení lhůty k vrácení poskytnuté dotace Jihočeskému kraji lze do jisté míry považovat za důsledek jednání obžalovaného. Přesto však Nejvyšší soud neshledal správnými právní názory soudů vyšších stupňů v tom směru, že obci

Štěpánovice vznikla v důsledku jednání obžalovaného škoda ve výši 53.014 Kč, na základě čehož mu byla v adhezním řízení uložena povinnost nahradit tuto škodu zmíněné obci. Za důvodnou totiž Nejvyšší soud považoval námitku obžalovaného, v níž argumentoval tím, že objektem trestného činu úvěrového podvodu byla ochrana vztahů v oblasti úvěrování a poskytování dotací a subvencí, tedy zájem na ochraně majetku pocházejícího od jejich poskytovatelů. V daném případě od poskytovatele dotace, resp. grantu. Konkrétně Nejvyšší soud přisvědčil obžalovanému v tom, že obci Štěpánovice nemohla být způsobena škoda, protože objektem trestného činu úvěrového (dotačního podvodu) je ochrana majetku poskytovatele dotace (tj. ochrana majetku Jihočeského kraje), nikoliv ochrana majetku příjemce dotace (tj. obce Štěpánovice). Pokud jde o trestný čin úvěrového podvodu, je nutné striktně odlišovat subjekty, konkrétního smluvního právního vztahu a to poskytovatele dotace (tj. věřitele) jako strany smlouvy o poskytnutí dotace, která se zavazuje poskytnout dotaci nebo oprávněné osoby jako strany, která dotaci poskytuje a příjemce dotace (tj. dlužníka). V nyní posuzované trestní věci byl poskytovatelem dotace Jihočeský kraj a příjemcem dotace Obec Štěpánovice. Jestliže obžalovaný v postavení starosty obce Štěpánovice, při vědomí účelového určení poskytnutého grantu, resp. částky ve výši 2.011.520 Kč, představující jeho 70% zálohu, použil v rozporu se smlouvou o poskytnutí grantu a v rozporu s dalšími podmínkami a povinnostmi, tento grant (dotaci) k jinému účelu, v důsledku čehož vznikla obci Štěpánovice povinnost vrátit vyplacenou zálohu, nelze pochybovat o naplnění skutkové podstaty trestného činu úvěrového podvodu ke škodě poskytovatele dotace (Jihočeského kraje). Případné další škodlivé důsledky z tohoto vyplývající pro samotnou obec, jako příjemce dotace, tedy nejsou výsledkem zasažení objektu trestného činu úvěrového podvodu, ale souvisí až s řešením náhrady škody jím způsobené a navíc byly vyvolány až po spáchání (dokonání) tohoto trestného činu. Lze proto uzavřít, že trestným činem úvěrového podvodu, který spáchal obžalovaný skutkem blíže popsaným pod bodem 1) ve výroku o vině soudu prvního stupně, byla způsobena škoda pouze Jihočeskému kraji, tj. poskytovateli dotace, resp. věřiteli, byť tuto škodu později v celém rozsahu nahradila obec Štěpánovice a to mj. i z prostředků získaných půjčkou od J[redacted] N[redacted] Týmž trestným činem ovšem nebyla způsobena škoda obci Štěpánovice, která byla příjemcem dotace, tj. dlužníkem, byť se podílela na náhradě škody způsobené Jihočeskému kraji jako poskytovateli dotace a to finančními prostředky získanými půjčkou s již zmíněným úrokem.

Jak vyplývá z ustanovení § 206 odst. 3 trestního řádu, uplatňuje –li práva poškozeného osoba, které toto právo zřejmě nepřísluší, vysloví soud usnesením, že onu osobu jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští. Z výše uvedeného je zřejmé, že taková situace nastala právě ohledně nároku uplatněného obcí Štěpánovice, to zejména s ohledem na jednoznačný závěr Nejvyššího soudu. Trestným činem úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného do 31.12.2009 mohla být dle názoru Nejvyššího soudu, který je povinen okresní soud respektovat, způsobena škoda pouze poskytovateli dotace, nikoliv jejímu příjemci, tedy obci Štěpánovice.

Jak vyplývá z konstantní judikatury (srov. R 3/1962) procesní postavení poškozeného v adhezním řízení nelze přiznat osobě, která v důsledku trestné činnosti byla poškozena, pokud vzniklá škoda přímo s projednávaným trestným činem obžalovaného nesouvisí.

V takovém případě nelze ani takovou osobu odkázat s jejími nároky na řízení ve věcech občanskoprávních, popřípadě na řízení před jiným příslušným orgánem. Za této situace musel soud podle § 206 odst. 3 trestního řádu rozhodnout o tom, že obec Štěpánovice jako poškozeného k hlavnímu líčení nepřipouští. V rozsudku pak s ohledem na tuto skutečnost nerozhodl odkázáním poškozeného na řízení ve věcech občanskoprávních, popř. na řízení před jiným orgánem.

Pokud se jedná o výrok o vině týkající se jednání popsaného ve výrokové části rozhodnutí, nebyly skutkový stav zjištěný okresním soudem ani zvolená právní kvalifikace Nejvyšším soudem nikterak zpochybněny. Okresní soud na svých skutkových závěrech i na právním posouzení v plném rozsahu setrvává a ve shodě s původním rozhodnutím uvádí následující:

Z ustanovení § 250b odst. 2 trestního zákona účinného do 31.12.2009 vyplývá, že trestného činu úvěrového podvodu se dopustí ten, kdo bez souhlasu oprávněné osoby použije úvěr, subvenci nebo dotaci na jiný než určený účel. Toto ustanovení je tedy samostatnou skutkovou podstatou, vztahující se k použití úvěru, subvence nebo dotace na jiný než určený účel bez souhlasu věřitele nebo jiné oprávněné osoby. Kvalifikovaná skutková podstata odstavce 4 je naplněna, pokud pachatel spáchá čin uvedený v odstavci 2 jako člen organizované skupiny, nebo způsobí-li takovým činem na cizím majetku značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek.

Pojem "dotace" je možno charakterizovat jako nenávratné financování určitého programu, projektu nebo činnosti, které je přiznáno uchazeči po splnění předem stanovených podmínek ve výběrovém řízení. Dotace se poskytují z veřejných rozpočtů, kam patří státní rozpočet, rozpočty územních samosprávných celků, dotace ze státních fondů, ale také ze zahraničí prostřednictvím Národního fondu nebo z prostředků Evropského společenství a z veřejných rozpočtů cizího státu. Poskytnutí dotace je vázáno na předem stanovený účel, který musí příjemce dotace splnit a poskytnuté prostředky formou dotace se musí k určitému datu vyúčtovat. Zákonné vymezení definice uvedeného pojmu je obsaženo v zákoně č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech státního rozpočtu. Terminologické vymezení pojmu grant a jeho podřazení pod totožný, avšak obecnější pojem dotace, vyjadřuje směrnice Krajského úřadu Jihočeského kraje č. SM/107/ZK, platná od 29.1.2008, která stanoví, že dotací je každé účelové poskytnutí prostředků kraje z rozhodnutí samosprávných orgánů kraje, které slouží k naplnění záměru samosprávných orgánů kraje řešit částečnou nebo úplnou úhradu nákladů projektů dle vyhlášených grantových programů, činností ve vyhlášených oblastech nebo oborech záměrů podpor, podpoře subjektů provádějících činnosti ve veřejném zájmu a jednorázových rozhodnutí samosprávných orgánů kraje poskytované mimo jiné jako grant na základě grantového programu vyhlášeného samosprávou projektu předloženého příjemcem, vyhodnoceného a schváleného samosprávou a financovaného na základě smlouvy uzavřené s příjemcem.

Smlouvou o poskytnutí grantu SD/OGEI/635/08 ze dne 16. 7. 2008 byl Jihočeským krajem poskytnut obci Štěpánovice zastoupené starostou Ing. Š[redacted] B[redacted] grant na

projekt „poldr a převedení povrchového odtoku vody mimo zástavbu“. Dle této smlouvy měla být realizace projektu dokončena do 17. 7. 2009. V článku III. bod 3. této smlouvy je uvedeno, že finanční prostředky nesmí být užity k jinému účelu než právě na výše uvedený projekt. Grant byl poskytnut ve výši 2.873.600,-Kč. Ze smlouvy dále vyplývá, že záloha ve výši 70% z celkové výše, tedy částka 2.011.520,-Kč, bude poskytnuta do tří měsíců od schválení poskytnutí grantu zastupitelstvem Jihočeského kraje. Shodná situace pak byla ohledně grantu vztahujícího se na projekt „suché nádrže u třeboňské silnice“, na nějž měla být poskytnuta záloha ve výši 212.500,-Kč, když tato byla ve výši 70% z celkové výše grantu, tj. 303.500,-Kč. Z listin předložených Jihočeským krajem a výpisu z bankovního účtu vyplývá, že finanční prostředky v celkové výši 2.224.020 Kč byly dne 4. 8. 2008 zaslány krajským úřadem na běžný účet obce č. 9229231/0100, vedený u Komerční banky, a.s. Dne 21. 9. 2009 bylo Jihočeským krajem od výše uvedených smluv odstoupeno a obec vyzvána k vrácení poskytnutých finančních prostředků. Důvodem pro tento krok bylo nedodržení termínu realizace projektu a nedoložení realizace projektu ze strany obce. Dne 6. 10. 2009 zaslal obžalovaný Jihočeskému kraji žádost o odklad platby s tím, že tato bude uhrazena nejpozději do 15. 12. 2009, když jako důvod své žádosti uvedl „blokaci prostředků“. Tato žádost nebyla akceptována a obec byla opětovně vyzvána k vrácení poskytnutých finančních prostředků. Dne 6. 11. 2009 byly finanční prostředky v plné výši krajskému úřadu vráceny.

Po poskytnutí dotace byla na běžném účtu obce v srpnu 2008 částka ve výši 4.109.093,50 Kč, když tato se v následujících měsících navýšila až na částku přesahující 10.000.000,-Kč. Poté však obec začala čerpat finanční prostředky z tohoto účtu a v důsledku toho se finanční hotovost začala výrazně snižovat, přičemž v jednotlivých měsících byly na běžném účtu obce následující zůstatky. V prosinci 2008 částka 1.495.671,50 Kč, v lednu 2009 částka 1.287.996,70 Kč, v únoru 2009 částka 1.236.226,70 Kč, v březnu 2009 částka 1.303.204,9 Kč, v dubnu 2009 částka 1.244.881,70 Kč, v květnu 2009 částka 1.513.749,60 Kč, v červnu 2009 částka 1.455.163 Kč, v červenci 2009 částka 2.145.919,-Kč, v srpnu 2009 částka 647.801,80 Kč a v září 2009 částka 436.604,70 Kč.

Z výše uvedeného je naprosto jednoznačně patrné, že výše finančních prostředků na běžném účtu obce v období od prosince 2008 do září 2009 byla nižší, než částka, která byla poskytnuta jako záloha na účelově vázaný grant. Vzhledem k tomu, že finanční prostředky grantu byly zaslány na běžný účet obce, i k tomu, že díla určená v jednotlivých smlouvách o poskytnutí grantu, nebyla nikdy provedena a nebyly tedy na ně čerpány účelově svěřené finanční prostředky, nelze s ohledem na výše uvedené učinit jiný závěr, než ten, že účelově vázané prostředky poskytnuté Jihočeským krajem, byly užity k jinému účelu, než jaký byl uveden ve smlouvě. Za tento stav nese, dle názoru soudu, odpovědnost a to i v trestněprávní oblasti, starosta obce, tedy obžalovaný. Ustanovení § 103 odst. 1, 3, 4 zákona č. 128/200 Sb., o obcích vymezují (dále zákon o obcích) postavení a kompetence starosty obce. Podle § 103 odst. 4 písm. f) zákona o obcích zabezpečuje výkon přenesené působnosti v obcích, kde není tajemník obecního úřadu, starosta obce. Podle § 99 odst. 2 zákona o obcích vykonává v obci, kde se nevolí rada obce, pravomoc tohoto orgánu, starosta. Radě obce je dle § 102 odst. 2 zákona o obcích mimo jiné vyhrazeno zabezpečovat hospodaření obce podle schváleného rozpočtu. Pokud je povinností starosty obce zabezpečovat hospodaření obce, musí se

pravidelně seznamovat s finančními otázkami obce, když stav finančních prostředků na běžném účtu, ze kterého obec hradí v podstatě všechny své výdaje, je naprosto elementární skutečností, jež musí být starostovi, který svou činnost vykonává s dostatečnou odbornou péčí, známa. Nelze z tohoto důvodu akceptovat obhajobu v tom směru, že se obžalovaný jako starosta obce deset měsíců neseznámil s informacemi o stavu běžného účtu obce, obzvláště za situace, kdy je z provedeného dokazování jednoznačně zjišťováno, že obžalovaný byl v rámci výkonu funkce starosty aktivní, do zaměstnání docházel pravidelně a byl osobou, která dosti autoritativně řídila chod obce. O skutečnosti, že byl obžalovaný, jako starosta obce, pravidelně informován o stavu finančních prostředků na běžném účtu, svědčí výpovědi svědkyň M[redacted] K[redacted]

Svědkyně M[redacted] která vykonávala funkci účetní obce, uvedla, že obžalovaného v průběhu roku 2009 opakovaně upozorňovala na skutečnost, že jsou čerpány finanční prostředky z dotace, na což obžalovaný reagoval sdělením, aby se o věci nestarala, že vše nějak zařídí. Dále uvedla, že obžalovaného pravidelně informovala o stavu peněžních prostředků na účtu. O skutečnosti, že o stavu finančních prostředků byl starosta obce informován, svědčí i tvrzení svědkyně, že obec byla povinna pro krajský úřad pravidelně vyhotovovat listinu, na níž byl přesně specifikován veškerý pohyb finančních prostředků obce, když tuto obžalovanému pravidelně předkládala k seznámení a podpisu. Jak vyplývá z právní úpravy, o níž bude níže pojednáno, tato listina, kromě toho, že byla vyhotovena elektronicky, musela být zasílána krajskému úřadu v tištěné formě s podpisem starosty. O tom, že se shora uvedené tvrzení svědkyně zakládá na pravdě a krajskému úřadu byl tzv. finanční výkaz FIN 2-12M s podpisem starosty zasílán, svědčí soudem vyžádané listiny, které plnění takové povinnosti ze strany obce osvědčují. Výše popsaný postup vyžadují právní předpisy, když v inkriminované době byla tato povinnost dána vyhláškou č. 16/2001 Sb. (dnes stanovena vyhláškou č. 449/2009 Sb.), z níž mimo jiné vyplývá, že krajský úřad nemohl předmětnou listinu přijmout, aniž by byla podepsána starostou obce. Informace poskytnuté svědkyní M[redacted] potvrdila ve své výpovědi svědkyně K[redacted] která se v roce 2009 postupně zaučovala na pozici účetní a vykonávala tak činnost společně se svědkyní M[redacted] kterou měla v budoucnu nahradit. Tato svědkyně uvedla, že paní M[redacted] skutečně několikrát upozorňovala obžalovaného na skutečnost, že na účtu není dostatek finančních prostředků a případné úhrady budou čerpány z poskytnutého grantu. U takového jednání byla svědkyně, dle svého tvrzení, osobně přítomna.

Výše uvedené výpovědi svědkyň jsou jedním z článků důkazního řetězce, které obžalovaného usvědčují z protiprávního jednání a současně vyvracejí jeho obhajobu, která, zjednodušeně řečeno, spočívá v tom, že za celou situaci může tehdejší účetní obce L[redacted] M[redacted], která bez jeho vědomí manipulovala s finančními prostředky z poskytnutého grantu, aniž by o tom obžalovaný měl povědomost. Argumentace obžalovaného v tomto směru je kromě výše zmíněných výpovědí vyvracena dalšími důkazy provedenými v průběhu hlavních líčení. Obžalovaný v průběhu soudního řízení prezentoval několik skutečností, které měly potvrzovat jeho výše uvedenou obhajobu. Všechny však byly provedeným dokazováním spolehlivě vyvráceny. V prvé řadě lze poukázat na argumentaci obžalovaného v tom směru, že od 1. 8. 2009 do 29. 8. 2009 byl na dovolené a poté v Chorvatsku a teprve když se z této

vrátil, zjistil, že na účtu je pouze částka, která mírně přesahuje 300.000,-Kč. Takovou obhajobu soud po provedeném dokazování rovněž nemůže přijmout. Jak totiž již bylo výše uvedeno, skutečnosti svědčící o tom, že je čerpáno z poskytnutého grantu, byly patrné od prosince roku 2008 až do září 2009. Jednalo se tedy o stav dlouhodobý, snadno zjistitelný a ověřitelný. V žádném případě nešlo o ojedinělý krátkodobý výpadek, u nějž by bylo možno dovozovat, že si jej obžalovaný, jako starosta nepovšiml. Obhajoba obžalovaného v tomto směru je vyvracena i listinami předloženými soudu v průběhu trestního řízení obcí Štěpánovice. Jedná se o tabulku týkající se docházky obžalovaného do zaměstnání. Z této listiny vypracované a opakovaně podepsané obžalovaným vyplývá, že byl v zaměstnání po celý měsíc srpen, aniž by čerpal jediný den dovolené. To, že obžalovaný v tomto směru opakovaně soudu sděloval nepravdy, je zřejmé i z dalších listin prokazatelně podepsaných obžalovaným v měsíci srpnu 2009. Jedná se například o protokol o provedených stavebních pracích ze dne 11. 8. 2009, dohodu o přejímce privatizované jednotky ze dne 22. 8. 2009, avízo k úhradě finančních prostředků ze dne 17. 8. 2009, příkaz k úhradě ze dne 17. 8. 2009 a záznamů o vidimaci úředních listin provedených příslušných pracovníkem obecního úřadu ze dne 18. 8. 2009, 24. 8. 2009 a 26. 8. 2009.

To, že si obžalovaný byl vědom toho, že na běžný provoz obce byly použity prostředky z poskytnutého grantu, je zřejmé z výpovědi svědka M[redacted], vedoucího odboru evropských záležitostí Krajského úřadu Jihočeského kraje, který u hlavního líčení potvrdil, že s obžalovaným o předmětné záležitosti jednal, a když bylo zřejmé, že obec nedisponuje finančními prostředky, které by dosahovaly výše poskytnutého grantu, sdělil obžalovaný svědkovi, že tyto prostředky byly použity na jiný účel. Svědek u hlavního líčení stvrdil, že sepsal úřední záznam ze dne 9. 7. 2009, jenž je založen na č. listu 194 trestního spisu a potvrdil, že zjištěné skutečnosti odpovídaly tomu, co do této listiny zanesl. Soud provedl důkaz i touto listinou, v níž je zachycen průběh jednání mezi svědkem M[redacted] a obžalovaným, ke kterému došlo dne 8. 7. 2009. Poté, co v průběhu této schůzky bylo obžalovanému předestřeno, že na běžném účtu obce je částka cca 1.360.000,-Kč, tedy částka výrazně nižší než byla vyplacena na zálohách grantů, sdělil obžalovaný svědkovi, že vzhledem k průtahům souvisejícím se stavebním povolením, předem věděl, že stavba se ještě nějakou dobu realizovat nebude, a proto si část zálohových prostředků půjčil na rekonstrukci obecní mateřské školy s tím, že prostředky vrátí z prodeje pozemků obce, který má být realizován do konce roku 2009 a má vynést cca 1.600.000,-Kč. Daný dokument, kromě toho, že ve spojení s výpovědí svědka u hlavního líčení, svědčí o jednoznačném vědomí obžalovaného o nesprávném užití finančních prostředků grantu, také dokládá, jak obžalovaný účelově manipuloval s fakty. Z daného úředního záznamu totiž dále plyne, že při schůzce obžalovaný zástupci krajského úřadu sdělil, že vše je připraveno a věc realizace děl, na něž byly poskytnuty dotace, závisí pouze na vydání stavebního povolení, které se zdržuje kvůli nesouhlasu některých majitelů pozemků sousedících s pozemky obce, na nichž má být dílo provedeno. Ve skutečnosti však, jak dokumentuje zpráva Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí, žádosti o stavební povolení na akce „poldr a přenesení povrchového odtoku mimo zástavbu" a „suché nádrže u třeboňské silnice" neobsahovaly potřebné náležitosti, a proto bylo po podání žádosti o stavební povolení vydáno usnesení o přerušení řízení, které obec převzala dne 16. 5. 2008. Na výzvu k doplnění podání však obec

v průběhu roku 2008 a 2009 žádným způsobem nereagovala. Je tedy patrné, nejen to, že obec přesto, že jí běžela časová lhůta k zhotovení díla, vůbec nečinila kroky směřující k realizaci díla, ale i to, že obžalovaný příslušnému pracovníkovi Krajského úřadu Jihočeského kraje, uváděl skutečnosti, které se nezakládaly na pravdě, když v dané době bylo řízení v tomto, pro danou věc, zásadním správním řízení již více než rok přerušeno a obec byla ohledně dané věci absolutně nečinná.

Pokud obžalovaný argumentoval tím, že finanční prostředky byly na jiných účtech a obec tedy měla dostatek finančních prostředků k vrácení poskytnutých peněz, je nutno opětovně konstatovat, že obci byly poskytnuty účelově vázané finanční prostředky. Dle čl. III. bod 3. smlouvy o poskytnutí grantu, je příjemce, tedy obec Štěpánovice povinna užít grant pouze k účelu vymezenému v bodě 1. daného článku a za podmínek uvedených v žádosti. Dle článku III. bod 4. dané smlouvy nesmí příjemce poskytnout prostředky z grantu jiným právnickým nebo fyzickým osobám, pokud nejde o úhrady spojené s realizací projektu, na který byly poskytnuty. Článek IV. dané smlouvy dále stanoví, že finanční prostředky budou poskytnuty na účet příjemce č. 9229231/0100, tedy na běžný účet obce. Příjemci byl dále v této souvislosti určen identifikační znak (v tomto případě znak č. 326344).

Jak soud zjistil ze zpráv a výpisů z účtů, které vyžádal u bankovních ústavů, obec Štěpánovice měla kromě běžného účtu ještě účty vztahující se k úvěrům, které si vzala u Komerční banky, a.s. Ty však byly účelově vázány na jednotlivé investiční akce, jenž neměly žádnou souvislost s vybudováním poldru a suché nádrže. Konkrétně se jedná o podnikatelský úvěr č. 27-6473561577/0100 ve výši 1.000.000 Kč na opravu chodníků a komunikací, který byl čerpán od 25.9.2008 do 3.11.2008, podnikatelský úvěr č. 276473541517/0100 v částce 350.000 Kč na opravu mateřské školy, který byl čerpán od 2.9.2008, podnikatelský úvěr č. 27-6473551547/0100 na úpravu kanalizace, který byl čerpán od 10.11.2008 do 13.11.2008 v částce 350.000 Kč a podnikatelský úvěr č. 27-6747661517/0100 na opravu místní komunikace v částce 2.000.000 Kč, který byl čerpán 30.11.2009. Obci byl dále poskytnut podnikatelský úvěr č. 27-6473581527/0100 na výstavbu protipovodňových zařízení, který však z logických důvodů nebyl nikdy čerpán a byl uzavřen dne 12.5.2009. Nad rámec výše uvedeného měla Obec Štěpánovice veden ještě účet u UniCredit Bank Czech republic, a.s., který však byl veden pouze pro účely poskytnutí dotace ve výši 4.000.000 Kč od Ministerstva financí, přičemž tato částka byla určena na realizaci opravy chodníků.

Jak je z výše uvedeného zřejmé, první tři nadepsané úvěry byly čerpány v průběhu roku 2008 a proto nijak neovlivňovaly výši finančních prostředků, kterými obec Štěpánovice disponovala v rozhodném období do října roku 2009, stejně jako dotace vyplacená až v listopadu a prosinci 2009. Pro posouzení této věci by tak mohl být relevantní toliko úvěr poskytnutý v částce 2.000.000 Kč, který byl čerpán 30.11.2009. K tomuto úvěru tedy soud provedl další, doplňující šetření, jímž zjistil, že tyto finanční prostředky byly účelově poskytnuty na druhou etapu výstavby chodníku v obci Štěpánovice. To vyplývá jak ze sdělení obce a banky, tak i ze smlouvy o úvěru uzavřené dne 29.7.2009 mezi Komerční bankou, a.s. a Obcí Štěpánovice. Ze zprávy Obce Štěpánovice vyplývá, že celková hodnota tohoto díla činila 6.450.070 Kč, dílo prováděla společnost MANE, stavební s.r.o. v období od září do

prosince 2009. Financování díla bylo zajištěno z dotace Ministerstva financí ve výši 4.000.000 Kč, půjčky od Komerční banky, a.s. ve výši 2.000.000 Kč a vlastních prostředků ve výši 450.070 Kč. V článku 2.2 smlouvy je stanoveno, že obec je oprávněna použít úvěr ve výši 2.000.000 Kč výhradně k účelu financování investiční akce „Obec Štěpánovice – Oprava místních komunikací v majetku obce Štěpánovice – dokončení chodníků II". Je tedy nepochybné, že se v tomto případě jednalo o účelově vázané prostředky, které nebylo možno použít jiným způsobem, než tak, jak stanoví uzavřená smlouva. Tuto smlouvu podepsal za obec Štěpánovice obžalovaný, v důsledku čehož mu musel nepochybně být znám její obsah, zejména zmiňovaná pasáž o účelovosti půjčených finančních prostředků. Soud tedy nepřijal obhajobu obžalovaného spočívající v tom, že obec měla dostatek finančních prostředků k vrácení grantu, když je z provedeného dokazování zřejmé, že na běžném účtu, na nějž byl grant poskytnut, v období od prosince 2008 do září roku 2009 byly finanční prostředky, které nedosahovaly výše grantu. Úvěry, které si obec vzala, byly s výjimkou úvěru č. 27-6747661517/0100 čerpány již v průběhu roku 2008 a navíc všechny tyto úvěry byly účelově vázány na jednotlivé akce, byly vedeny na samostatných úvěrových účtech a nepochybně tak nemohly být použity na vrácení grantu.

Další skutečností, která vyvrací obhajobu obžalovaného, jsou soudem vyžádané výstupy z již zmíněného finančního výkazu FIN 2-12M. V dané souvislosti je třeba, nad rámec výše uvedeného, zmínit, že v příloze 2 vyhlášky Ministerstva financí č. 16/2001 Sb. je stanovena povinnost obcí předkládat prostřednictvím krajského úřadu měsíčně Ministerstvu financí účetní a finanční výkazy za vlastní hospodaření obce a výkazy za hospodaření jimi zřízených příspěvkových organizací. V praxi je tato informační povinnost zabezpečována právě prostřednictvím finančního výkazu FIN 2-12M, který musí být podepsán starostou obce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že do tohoto výkazu je obec povinna zavést veškeré příjmy i náklady, když jsou zohledňovány i krátkodobé a dlouhodobé úvěry. Tímto způsobem samozřejmě postupovala i obec Štěpánovice, která vždy ke konci měsíčního období vykázala stavy finančních prostředků. Jak vyplývá ze zprávy ekonomického odboru krajského úřadu, kterou soud vyžádal, v prosinci 2008 bylo tímto způsobem vykázána částka 1.495.671,50 Kč, v lednu 2009 částka 1.287.996,70 Kč, v únoru 2009 částka 1.236.226, 70 Kč, v březnu 2009 částka 1.305.201,90 Kč, v dubnu 2009 částka 1.244.881,7 Kč, v květnu 2009 částka 1.513.749,60 Kč, v červnu 2009 částka 1.455.163,40 Kč, v červenci 2009 částka 2.145.919 Kč, v srpnu 2009 částka 647.801,80 Kč, v září 2009 částka 502.091 Kč, v říjnu 2009 částka 906.656,90 Kč a v listopadu 2009 částka 787.550,20 Kč.

Na základě všeho výše uvedeného soud uzavírá, že obžalovaný byl pravidelně seznamován s celkovým stavem hospodaření obce a disponibilních prostředků, když z listin se kterými se musel seznamovat, když je signoval, mu muselo být zřejmé, že celkový stav disponibilních finančních prostředků obce nedosahuje výše financí poskytnutých v rámci grantu.

Principy a parametry finanční kontroly, která má veřejnosprávní charakter a týká se kontroly hospodaření s finančními prostředky a majetkem při zajišťování úkolů veřejné správy jsou vymezeny zákonem č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě (dále

také zákon o finanční kontrole). V ustanovení § 2 vymezuje tento zákon jím užívané pojmy. Pro danou věc je zásadní především specifikace orgánu veřejné správy, za nějž zákon mimo jiné považuje územní samosprávný celek, jakož i vymezení termínu vedoucí orgán veřejné správy, jímž je v obci starosta obce. Podle § 3 odstavec 1 zákona je finanční kontrola vykonávaná podle tohoto zákona součástí finančního řízení zabezpečujícího hospodaření s veřejnými prostředky. Tuto tvoří dle písm. c) uvedeného ustanovení vnitřní kontrolní systém v orgánech veřejné správy specifikovaný v §§ 25 až 31. Podle § 4 písm. b) zákona je účelem finanční kontroly zajištění ochrany veřejných prostředků proti rizikům, nesrovnalostem nebo jiným nedostatkům způsobeným zejména porušením právních předpisů, nehospodárným, neúčelným a neefektivním nakládáním s veřejnými prostředky nebo trestnou činností. Podle § 5 tohoto zákona mají odpovědnost za organizování, řízení a zajištění přiměřenosti a účinnosti finanční kontroly vedoucí orgánů veřejné správy v rámci své řídící pravomoci. Podle § 6 odst. 1 daného zákona se při výkonu finanční kontroly používají zejména tyto kontrolní metody – zjištění skutečného stavu hospodaření s veřejnými prostředky a jeho porovnání s příslušnou dokumentací, sledování správnosti postupů při hospodaření s veřejnými prostředky, šetření a ověřování skutečností, týkajících se operací, analýza údajů ve finančních výkazech. Podle § 25 odst. 1 zákona o finanční kontrole je vedoucí orgánu veřejné správy (starosta) v rámci své osobní odpovědnosti povinen v tomto orgánu zavést a udržovat vnitřní kontrolu systému, který vytváří podmínky pro hospodárný, efektivní a účelný výkon veřejné správy, je způsobilý včas zjišťovat, vyhodnocovat a minimalizovat provozní, finanční, právní a jiná rizika vznikající v souvislosti s plněním schválených záměrů a cílů orgánu veřejné správy, zahrnuje postupy pro včasné podávání informací příslušným úrovním řízení o výskytu závažných nedostatků a o přijímaných a plněných opatřeních k jejich nápravě. Podle odstavce 4 zmíněného ustanovení jsou všichni vedoucí zaměstnanci orgánu veřejné správy, v rámci vymezených povinností, pravomocí a odpovědností povinni zajistit fungování vnitřního kontrolního systému. Kontrola má celkem tři fáze, které jsou vymezeny v § 26 a 27 zákona – předběžnou průběžnou a následnou. Předběžnou kontrolu plánovaných a připravovaných akcí uvnitř orgánu veřejné správy, za nějž se, jak již bylo uvedeno, považuje územní samosprávný celek, vykonává vedoucí tohoto orgánu (starosta obce) nebo vedoucí zaměstnanci jím pověření k nakládání s finančními prostředky, vedoucí zaměstnanec organizačního útvaru odpovědný za správu rozpočtu nebo zaměstnanec pověřený k tomu jako správce rozpočtu. Pro konkretizaci shora uvedených zákonných ustanovení vydala obec Štěpánovice v roce 2005 vnitřní směrnici č. 5, o zabezpečení zákona o finanční kontrole. Pro posouzení dané věci je stěžejní čl. 9 směrnice, v němž je stanoveno, že předběžnou kontrolu provádí starosta jako příkazce a hlavní účetní, průběžnou a následnou kontrolu, jak je uvedeno, provádějí starosta a účetní. Nutno v této souvislosti zmínit, že v obci Štěpánovice došlo v souladu s ustanovením § 26 odst. 3 zákona o finanční kontrole ke kumulaci funkce hlavní účetní a správce rozpočtu. Dle tvrzení obžalovaného měla tuto funkci v obci vykonávat L[redacted] M[redacted], když tato skutečnost je patrná z listiny, na níž jsou zachyceny podpisové vzory zaměstnanců obce.

Po opatření listinných materiálů vydaných obcí lze konstatovat, že formálně byla funkce hlavní účetní a správce rozpočtu skutečně svěřena L[redacted] M[redacted] což vyplývá i z listiny, na níž jsou zachyceny podpisové vzory zaměstnanců obce. Taková skutečnost však

obžalovaného nemůže zbavit trestněprávní odpovědnosti. Jak totiž vyplývá z ustanovení zákona o finanční kontrole uvedených v předchozím odstavci, osobou, která nese odpovědnost za organizování, řízení a zajištění přiměřenosti a účinnosti finanční kontroly je starosta obce, kterému z titulu této funkce vyplývá řada povinností. Konkretizace právní úpravy byla provedena výše uvedenou směrnicí o zabezpečení zákona o finanční kontrole, z níž vyplývá, že předběžnou, průběžnou a následnou kontrolu vykonávají starosta a hlavní účetní (účetní).

Z provedeného dokazování, zejména výpovědí osob pracujících pro obec, je zřejmé, že fakticky byl subjektem, který výlučně rozhodoval o provedení plateb, obžalovaný. Takový závěr má soud za prokázaný nejen výpovědí J[redacted] K[redacted], která uvedla, že když byla obci doručena faktura, kterou bylo nutno uhradit, tuto ona či L[redacted] M[redacted] zaevidovaly, a poté předložily starostovi k podpisu. Úhrada byla provedena pouze v případě, že fakturu obžalovaný podepsal. V případě, že částka přesahovala 20.000 Kč, bylo nutné, aby fakturu podepsal místostarosta, když většinou se jednalo o paní L[redacted]. Pokud byl starosta nepřítomen, čekalo se s úhradou na jeho přítomnost. Starostovi byly rovněž předkládány pravidelné informace o prostředcích na účtu. Výpověď této svědkyně má soud za plně věrohodnou, když nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by odůvodňoval podezření, že tato svědkyně vypovídá nepravdivě a záměrně tak usvědčuje obžalovaného z protiprávního jednání. Svědek M[redacted] B[redacted], který od roku 1990 do roku 2006 vykonával funkci místostarosty a poté byl členem zastupitelstva, uvedl, že v době jeho působení v roli místostarosty vždy systém fungoval tak, že faktura k zaplacení byla účetní zaevidována a poté předložena starostovi k podpisu. U větších částek musely být podpisy dva. Bez podpisu starosty by v žádném případě nedošlo k platbě. V případě nepřítomnosti se vyčkalo jeho návratu a poté byly platby realizovány. Svědek dále uvedl, že o všech závažnějších záležitostech rozhodoval v obci právě obžalovaný, který si do ničeho nenechal mluvit. I svědkyně Mgr. J[redacted] L[redacted] potvrdila, že o placení rozhodoval starosta, když nebyl přítomen, faktury se neproplácely.

Pokud se soud vrátí k odpovědnosti svědkyně M[redacted] kterou obžalovaný v průběhu řízení tak vehementně zdůrazňoval, lze připustit, že ani její činnost nebyla zcela v souladu s výše uvedenými povinnostmi specifikovanými ve shora uvedených zákonných ustanoveních, nejedná se u ní však o žádné flagrantní porušení právních předpisů, které by bylo nutno řešit v oblasti trestního práva. V rámci její činnosti přicházela v úvahu zejména předběžná veřejnosprávní kontrola, specifikovaná v § 11 odst. 1 a 2 zákona o finanční kontrole, která předchází rozhodnutím o schválení použití veřejných prostředků a je zaměřena zejména na prověřování skutečností, které jsou rozhodné pro vynakládání těchto výdajů. Při této kontrole je posuzováno, zda plánované a připravované operace odpovídají stanoveným úkolům veřejné správy a jsou v souladu s právními předpisy, schválenými rozpočty, programy, projekty, uzavřenými smlouvami nebo jinými rozhodnutími o nakládání s veřejnými prostředky. Jak je z výše uvedeného zřejmé, svědkyně M[redacted] tuto svou funkci, byť ve zúženém rozsahu, plnila, když faktury, které byly obci za provedené práce či dílo zaslány, zaevidovala, předložila je obžalovanému, a jak bylo provedeným dokazováním zjištěno, upozornila jej (byť ne písemnou formou) na to, že na danou transakci již budou užity

finanční prostředky z grantu, což je v rozporu s jejich účelovým určením. Následnou účetní operaci pak provedla na přímý pokyn obžalovaného, jakožto příkazce operace.

Při posuzování role této svědkyně navíc nelze přehlédnou do jisté míry laický prvek, neboť svědkyně je žena, která nemá právní ani ekonomické vzdělání a není ani profesionální účetní, nýbrž osobou s dokončenou střední vzdělávací školou, jenž dílčí znalosti složité problematiky účetnictví a činnosti územních samosprávných celků získala na několika krátkých školeních organizovaných Krajským úřadem Jihočeského kraje. Za této situace lze po svědkyni stěží požadovat rozbor souladnosti jednotlivé operace s právními předpisy a uzavřenými smlouvami, jakož i investiční koncepcí rozvoje obce. Soud však má za to, že v základních parametrech svědkyně svým povinnostem dostála, přičemž současně činí jednoznačný závěr, že svědkyně v žádném případně bez pokynu obžalovaného, svévolně nezasílala finanční prostředky, nýbrž vždy reagovala toliko na pokyny, které jí byly obžalovaným, jako jejím nadřízeným, uděleny.

Pouze pro úplnost soud uvádí, že i pokud by dospěl k závěru, že kromě trestní odpovědnosti obžalovaného, by bylo možno uvažovat o trestní odpovědnosti svědkyně, v tomto řízení by takové zjištění nemělo žádný zásadní význam. Soud je totiž ve smyslu § 220 trestního řádu oprávněn rozhodovat o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Eventuální dovození určité míry spoluzodpovědnosti svědkyně Máchové však nemůže nic změnit na trestněprávní odpovědnosti obžalovaného.

Obžalovaný na svou obhajobu dále uvedl, že v průběhu poskytnutí zálohy na dotace došlo k oprávněnému čerpání z těchto prostředků, přičemž tyto částky byly Krajskému úřadu Jihočeského kraje vykázány. Z důvodu následného odstoupení od smluv o poskytnutí grantů byly i tyto částky vráceny. Jejich čerpání v době poskytnuté zálohy k tomuto účelu nelze považovat za protiprávní. Soud si s ohledem na tuto argumentaci vyžádal od Obce Štěpánovice doklady o platbách, jež měly směřovat k realizaci díla. Jednalo se o celkem čtyři faktury vystavené Ing. K[redacted] faktury vystavené B[redacted] G[redacted] K[redacted] G[redacted] a M[redacted] B[redacted] v celkové výši 167.527 Kč. Z listiny, na jejímž podkladě došlo Krajským úřadem Jihočeského kraje k vyúčtování dotace je patrné, že finanční prostředky uvedené v pěti z těchto účetních dokladů byly, v souladu s pravidly grantového programu rozvoje Jihočeského kraje, vyhodnoceny jako neuznatelné výdaje, které byly realizovány před datem uznatelnosti výdajů (24.6.2008-17.7.2009), či nebyly předloženy k vyúčtování v rámci žádného projektu. S ohledem na toto zjištění nesdílí soud přesvědčení obžalovaného o oprávněnosti čerpání výše vymezených prostředků.

S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího soudu došlo k dílčí změně i ve výroku o vině, z níž byla vypuštěna pasáž týkající se platby úroku realizované z titulu smlouvy o půjčce mezi Obcí Štěpánovice a J[redacted] N[redacted]

Subjektivní stránka jednání obžalovaného byla, s ohledem na vše výše uvedené, vedena úmyslem přímým. O úmysl přímý jde podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku tehdy, jestliže pachatel věděl, že způsobem uvedeným v trestním zákoně poruší nebo ohrozí

nebo alespoň může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem a chtěl takové porušení nebo ohrožení způsobit. Rozdíl mezi úmyslem přímým a nepřímým je v odstupňování volní složky. K přímému úmyslu je třeba, aby pachatel chtěl způsobit porušení nebo ohrožení chráněného zájmu a ostatní rozhodující skutečnosti. Pokud pachatel požaduje určité skutečnosti za jisté, pak takové okolnosti také chtěl. Trestný čin může být spáchán v přímém úmyslu i tehdy, jestliže pachatel sleduje cíl, který sám o sobě je z hlediska trestního práva nezávadný, ale ke splnění tohoto cíle nutně musí svým jednáním způsobit následek relevantní pro trestní právo. Ze skutkových zjištění, v předchozím textu podrobně specifikovaných, je zřejmé, že obžalovaný si jednoznačně byl vědom toho, že účelově vázané prostředky grantu jsou na základě jeho pokynů, bez souhlasu oprávněného subjektu, používány na jiný než určený účel. Cíl takového jednání obžalovaného, spočívající v hrazení běžných výdajů obce, byl sice z pohledu trestního práva akceptovatelný, avšak obžalovaný musel k jeho splnění konat způsobem, který způsobil trestněprávně relevantní následek.

Dle názoru soudu byla v obžalobě správně použita kvalifikace podle trestního zákoníku účinného do 31.12.2009. Jak totiž stanoví § 2 odst. 1 trestního zákoníku, trestnost činu se posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. V novém trestním zákoníku je sice stanovena samostatná skutková podstata tzv. dotačního podvodu, který již není součástí skutkové podstaty úvěrového podvodu, nicméně pachatel je trestně odpovědný za stejných podmínek, když shodně je stanovena i trestní sazba kvalifikované skutkové podstaty za situace, kdy obžalovaný způsobí značnou škodu. S ohledem na tyto skutečnosti soud jednání obžalovaného kvalifikoval jako trestný či úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 4 trestního zákona účinného do 31.12.2009.

Výrok o trestu byl Nejvyšším soudem zrušen celý. Z tohoto důvodu tedy soud musel nyní ukládat trest za oba skutky, jimiž je obžalovaný uznán vinným, tedy jak za trestný čin úvěrového podvodu podle § 250b odst. 2, odst. 4 písm. b) trestního zákona účinného do 31.12.2009, tak současně i za sbíhající se trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákona účinného do 31.12.2009, pro který již byl pravomocně uznán vinným rozsudkem zdejšího okresního soudu sp. zn. 5T 131/2012. Soud tedy obžalovaného odsuzoval za dva trestné činy a musel tak ukládat úhrnný trest dle § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Při stanovení výměry trestu bylo přihlédnuto k tomu, že došlo ke snížení způsobené škody a zohledněn byl i časový odstup od spáchání protiprávního jednání.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr. ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený,

který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§ 246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

Okresní soud v Českých Budějovicích
dne 20. 3. 2017

JUDr. Milan Kučera, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Benešková